

SVEN ERIC SCHMIDT

Sven Eric Heinrich Schmidt, født 14. september 1897, i Vejle, Danmark. Død ca. 1972, Manila, Philipinerne.

Da faderen kun med besvær kunne tilvejebringe familiens daglige fornødenheder, emigrerede han i 1904 til USA. Efter udslusning fra Ellis Island rejste han tværs over kontinentet til vestkysten. I kraft af sin uddannelse som møbelsnedker fik han et udmærket job i San Francisco, selv om han ikke kunne tale engelsk, og indtægten var stor nok til, at han i begyndelsen af 1906 kunne sende de nødvendige rejsepenze og bud efter sin kone og børnene Carl, Holger og Sven Eric Schmidt. Faderen havde det seneste år forud postet tegneserierne fra SF-avisen hjem, så familien kunne tilegne sig de engelske udtryk - sønnerne fik lært omkring 20-30 ord/udtryk, medens moderen kun kunne ét: Hamburger.

Familien afsejlede direkte fra København (det må således have været med Skandinavien-Amerika Linjen): "We were deep down in the hold, steerage passengers on a third class vessel. But we were so happy about the prospects for the future in a country where everybody had lots of everything, that the three weeks' crossing did not dampen our spirits. The authorities at Ellis Island were kind to us and before we could get used to being on firm ground again, we were on the streets of New York City. That's where I saw my first negro. My brothers and I turned around and ran like hell in the opposite direction. Mother got an Irish cop to catch us and bring us back. The old colored gentleman said, "Young fellows, why being afraid of me? . . . I'd like to shake hands with you boys!" The Irish cop put our hands into his and that was our introduction to wonderful America."

Betjenten viste venligt vej til stationen. Med meget stort besvær fik moderen købt billetter til San Francisco: "By the time we got to the West Coast, I wished mama had learned another word. People would smile at the major production we made of getting settled around a table. At every meal stop (they didn't have diners on the train for people like us), mama would cross her hands on her lap, look the waiter in the eye and say "Ham-o-or-ghers!" Then he would say something and mom would say "Ham-o-or-ghers!" again, and after a while he would go into the kitchen and bring back hamburgers."

Selve rejsen forløb nogenlunde uden problemer. En kineser solgte heldigvis bananer, der var en velkommen afveksling, selv om de smagte som sæbe. Man ankom i midten af marts måned 1906 til stationen i San Francisco, men panik - Papa Schmidt var ikke at se nogen steder. Han havde lagt an til en lille fejring af den store dag og tiden var løbet fra ham. Endelig dukkede han op, og tårerne stod ham i øjnene, da han knugede sine børn til sig - men Mama Schmidt var efter alle strabadserne og 10 dage på hamburgers vred over forglemmelsen. Hun skred ud af stationen for at lede familien på vej, men havde jo ingen idé om, hvor hun skulle hen, så der var ikke andet at gøre end at gå tilbage og tilgive faderens misere. Familien tog kabel-sporvognen op ad Market Street, hvorpå genforeningen fandt sin rette stemning.

Market Street og kabel-sporvogn fotograferet få uger efter familien Schmidts genforening i medio marts 1906

Faderen havde forberedt alt perfekt - et lille hus på hjørnet af Van Ness Avenue og Vallejo Street. Man var lykkelige over det store fremskridt i forhold til Danmark. Alle folk var venlige, og købmanden på hjørnet forærede drengene et lille "gadekryds", som blev navngivet Prince. Glæden blev kort.

Klokken 05:12 om morgen den 18. april 1906 begyndte det store jordskælv med den efterfølgende brand, hvorunder 3/5 af byen blev jævnet med jorden. Familien Schmidt havde aldrig hørt om sligt, alle løb ud på gaden i nattøj, men efter kort tid var sigtbarheden lig nul, hvorfor man løb ind igen - hvorefter huset bræsede sammen. Brandvæsenet reddede dem uskadte ud af ruinerne efter nogen tid, og derpå måtte de selv hjælpe til med at redde andre. Til sidst samledes kvarterets overlevende med deres få ejendele på toppen af Telegraph Hill, hvor man fik besked på at tage til Oakland tværs over bugten. Man måtte ikke medbringe oppakning, da der ikke var plads på færgen, og de indsatte soldater, der skulle holde ro og orden (hvoraf nogle havde rigeligt at gøre med at styre egen disciplin), havde ordre om at skyde alle dyr. Man slap derfor Prince løs, medens de tre drenge tudbrølede derover. Se bl.a. www.youtube.com/watch?v=ACn6onmXlp4

Væltede huse, Van Ness Avenue.

Byboerne flygter ud af San Francisco - bemærk de bevæbnede soldater.

The Call-Chronicle=Examiner

SAN FRANCISCO, THURSDAY, APRIL 19, 1906.

EARTHQUAKE AND FIRE: SAN FRANCISCO IN RUINS

Til højre: Flygtninge samles på Telegraph Hill med udsigt over det sammenstyrtede og brændende San Francisco.
Brandvæsenet kunne ikke træde til, da alle hovedvandledninger var ødelagte - først efter tre dage døde ilden ud

Først kom familien til et opsamlingssted Watts Track, nær Emeryville (Oakland bydel). Derefter gik det mod Swede Alley, hvor skandinaverne hovedsageligt havde til huse. Efter 2-3 uger drog faderen tilbage til Telegraph Hill for at lede efter mulige ejendele - og fandt alt, hvad de havde efterladt i en bunke, urørt. På toppen af stakken stod en fuldkommen udmagret Prince, som havde skræmt alle uberettigede personer væk.

Det blev en hård ny begyndelse for familien. Sven Eric voksede op i Swede Alley, Oakland, og blev sideløbende med skolegangen sendt til klaverundervisning. Det gik meget trægt, og da SE en aften ved middagsbordet brugte sin kniv og gaffel som trommestikker, fik faderen det indfald, at det nok nærmere var trommer, der var sagen. Inden længe fik SE undervisning hos janitsharen Bill Nolding, Shellmont Park Entertainment Band. Hver dag opøvede Sven Eric yderligere færdigheder ved at tromme til grammoplader med danseorkestre og det medførte snart mindre engagementer ved boksekampe, skovtursfrokoster og konkurrencer.

Jazz'en var ved at få et lille fodfæste, og SE blev også en tid hyret til at spille i "Mint Saloon" på hjørnet af 10th Street og Broadway, Oakland, sammen med en pianist. Sideløbende var han mindre succesfuld bokser i bantamvægt.

"Back in the old days in Oakland I used to fancy myself as a fighter. With passing of years I outgrew a splendid opinion of myself, possibly because I had it knocked out of me.

There was a tough gang in the neighborhood of Swede Alley in Oakland, where we lived after the earthquake. I had to fight my way along and often I got my ears pinned back. I played hookey from school and spent my time . . . around the Oakland Athletic Club. The number one boxing instructor was an ex-Australian featherweight champion by the name of Percy Cove. He told me how to fight. . . . After I left home by way of the back fence, it didn't take long for me to become very hungry and very broke. The only job I could get was as a newsboy. I began selling newspapers at the corner of 12th Street and Broadway in Oakland. Soon the young toughs were trying to run me off my corner. What Percy Cove taught me came in very handy. After one fight I found that I had licked the bantam champion of Oakland. So I made my way to the number one boxing promoter of that day. I boxed a few rounds for him and he said, "Young fellow, you fight Friday night. Ten dollars if you win. Five dollars if you loose." Ten dollars, more money than I had ever had at one time before. The promotor asked "What's your name, Muscles?" I told him "Sven Eric". "What? As of now, you are Frankie Smith!"

Kampen gik godt. Efter yderligere kampe nåede Schmidt frem til et opgør om bantamtitlen den 9. juni 1914. Men da Schmidt allerede havde "ordnet" Joe Gorman på avishjørnet, var det ingen sag. En manager kom ind i billedet og videre skridt frem medførte, at Frankie Smith ikke var det mest velegnede bokse-alias. Ved et møde med sine newsboy buddies på Twelfth & Broadway, så en af de mene opvakte på Sven Erics blonde hår og udbrød: "It's a natural - Whitey Smith!" Og det blev Sven Erics navn sidenhen (i øvrigt blev hans bror Holger også kaldt for Whitey Smith). Sven Eric Whitey Smith blev selvfølgelig hurtigt overmatchet og indstillede sin karrière fra juli 1914 til februar 1915 (han boksede alt i alt fra juni 1914 til juni 1917).

I stedet tog han job som kombineret janitshar, bartender, tjener og dørmand i en beværtning "The Chateaux" i Richmond, lidt uden for Oakland sammen med en sort pianist, der også var stedets køkkenmand. Senere kom en bartender til, og de to sidstnævnte overtalte Whitey Smith til at genoptage boksningen på et lidt højere plan. Han vandt over Harry Eagles den 31. maj 1916, men det gik hurtigt galt mod Tony Freitas den 14. juni 1916 og efter to kampe mene i 1917 var det slut. "I did give up fighting for a career of music."

Andre bibeskæftigelser var som caddy i Claremont Country Club og billardsalonafrydder og -racker.

Langt om længe (1916-17) opnåede han et stabilt job i "The Loge", og kom derfra til større og bedre etablissementer med combos og mindre bands. Trommeudstyret var peppet op med blinkende lys i afvekslende farver, en stegepande, kanebjælder, tom-tom'er, koklokker, en kasserolle og en udstoppet abe i trapez (hvilke misforståelser - desværre - også bredte sig til Danmark senere).

"I was playing at a club in Oakland when one night Paul Ash dropped in for a night cap before taking one of his girls home. He listened for a while and told one of the waiters, "Tell that little squirt on the drums I will be back and talk to him tomorrow night." When the waiter told me I darn near turned flipflops. Paul did come around the next night and offered me a job in San Francisco at fifty-five dollars a week. I was making thirty-five at the time. I would have accepted if he had asked me to play for nothing. Ash was my boy.

I moved my drums over to "The Nurenberg", a German beer garden in San Francisco, and found a new sign out in front that said "Come and See and Hear the Two Rag-o-Maniacs of Music Go Crazy". One was supposed to be me."

På åbningsaftenen mødte Paul Ash imidlertid ikke op. Han sendte meddeelse om, at han var til bryllup - sit eget - og at Whitey Smith selv måtte klare paragrafferne på tilstrækkelig skør vis. Smith reddede situationen alene, og næste aften var Ash på plads og publikumsbegejstringen uden ende.

Tre uger senere hørte Sid Grauman duoen og engagerede dem til sit "Strand Theater" på Market Street sammen med et 22-mands strygeorkester - til 85 dollars hver om ugen. Et ligetil job, sagde Paul Ash, idet de kun skulle "go nuts" fire gange om dagen. Men de skulle også akkompagnere stumfilm, og efter en måned havde de fået nok. Ash fik hurtigt et nyt tilbud: "Whitey, denne gang er det i en dansehal. 90 dollars om ugen, og du skal kun arbejde 4 timer om dagen!"

Men Ash havde ikke fortalt, at de skulle spille 22 dansenumre i timen. Imidlertid var orkestret godt og omsætningen stigende på grund af krigsmobiliseringen.

Paul Whiteman Orchestra c. 1917 - Whiteman nummer tre fra højre
Danskeren Jens Bodewalt Lampe var hovedarrangør for Remicks Nodeforlag

Sid Grauman

Paul Ash

Inden længe blev det bekendtgjort, at Paul Whiteman, hvis orkester spillede på "Fairmont Hotel", havde meldt sig til flåden som orkesterleder. Whitey Smith fik tilbud om at tiltræde hos Whiteman, men takkede nej. Kort efter meldte Paul Ash sig til marineinfanteriet som orkesterleder, og tilbød Smith at tiltræde på sergeant-lønniveau. Endnu engang takkede Smith nej, da han var godt tilfreds med sin private beskæftigelse. To måneder senere - omkring juni 1918 - blev han indkaldt til hæren som helt almindelig menig, og dermed opstod ubehagelige problemer.

Allerede da hans mellemnavn Heinrich blev bekendtgjort, fik han alle imod sig, da man udlagde ham til at være tysker. Så indkaldelsestiden var næsten én lang stroppetur, våbeneksercits, fængselsstraf, og køkken- og latrintjeneste indtil han endelig fik organiseret en lille jazzgruppe. Selv da var sergerterne så meget på nakken af ham, at det tog sin tid, før end de højerestående officerer blev opmærksomme på Smiths særlige talent. I november 1918 demobiliserede hæren og Smith udtrådte.

I 1921-22 var der sket betydelig social musikalsk fremgang, idet Whitey Smith gennem denne periode spillede omkring et år i det nyåbnede og fashionable "Coconut Grove, Ambassador Hotel" i Los Angeles.

"Ambassador Hotel", Los Angeles, åbnede 1. januar 1921, og den tilhørende restaurant "Coconut Grove" den 21. april samme år (foto 1922). Denne blev straks samlingssted for "the rich and famous" dvs., alle de berømte filmstjerner fra Hollywood. Abe Lyman Band var husorkester 1921-22, og det er da muligt, at Lyman, der selv var janitshar, på et tidspunkt har haft brug for en stand-in, når han dirigerede sit orkester.

Tilbage i San Francisco i 1922 var Whitey Smith nu avanceret i hierarkiet og kom med Max Bradfields orkester på den lidt mere fashionable "Tait's Café" i O'Farrell Street. Doblede samtidig i Fanchon & Marco's "The Little Club" (i samme bygning på 1. sal) med trompetisten Rube Wolff - se også www.fanchonandmarco.com

VARIETY, fredag den 27. januar 1922: Fanchon and Marco of "Sun-Kist" fame are again breaking into the limelight with a new idea, for San Francisco at least, which they style Fanchon and Marco's "Little Club", located on the top floor of "Tait's Café", San Francisco, and which some years ago was exploited by Tait under the name of "Pao Real." Incidentally, it was in this same place that Fanchon and Marco made their bow in San Francisco during the days of the Panama-Pacific Exposition, when they first presented their ballroom dances.

The revue is run off in two sections, the first being staged at 10:30 and the second at midnight. Between these sections, or "Frolics" as they are termed, the guests are permitted to dance. Among the principals who head the show is Nat Carr, late star of "Angel Face". Carr appeared during opening week at the special request of Marco, being styled "Master of Ceremonies". He is to be succeeded by Charlie Rose. Van Ness Jardiniere and Helen Gilmore are leading dance numbers. A bevy of chorus beauties has been assembled by Fanchon. The girls are all of the statuesque type and have plenty of pulchritude. As it stands now the "Little Club" is fast catching the fancy of San Francisco because of its novelty.

The principal fault with the show is that it lacks principals. Nat Carr did not seem to fit in. Lester Stevens is leading the "Little Club" orchestra. The plan under which the "Little Club" is run is similar to the usual cabaret. Light refreshments are served as well as drinks between each "Frolic" and to each check is added a \$1 charge, which is not designated as a couvert charge.

The place appears to be an effort to revive the old-time San Francisco night life, and this is believed to be one reason for its popularity. A huge colored canopy has been hung from the ceiling, giving an air of intimacy to the place and providing a wealth of colors that harmonize nicely with the spectacular costumes. Society is giving the "Little Club" considerable play.

"The Little Club" havde således en vis status i San Francisco - selv om forbudstiden gjorde disse jobs usikre. Fanchon & Marco var søskende - Fanny Wolff, pianist, og Mike Wolff, violinist. De havde to brødre mere, Rube (trompetist) og Roy Wolff. Oprindelig begyndte Fanchon & Marco på samme vis som Whitey Smith, nemlig ved at spille til logefester og skovture, hvorefter de langsomt arbejdede sig op til bl.a. aften-show'et i Tait's berømte San Francisco restaurant. De blev et efterspurgt ballroom dance team, og arbejdede også som cabaret dansere, havde danseskole og blev i sidste ende promotorer og producere og banede vejen for mange af datidens berømte skuespillere.

I 1922 mødte han dér Louis Ladow, ejer af "Old Carlton Café" på Ningpo Road nær The Bund i Shanghai - et ret kendt etablissement hos berejste folk - og Ladow tilbød ham et års kontrakt inkl. retturejseudgifter.

Louis Ladow havde tilsyneladende førhen ladet sig inspirere af de kunstnere, han mødte på sine rejser. Så tidligt som 1912 beretter avisreferater, at Ladow havde en sangkvartet fra Hawaii med hjem til at optræde på "Old Carlton Café".

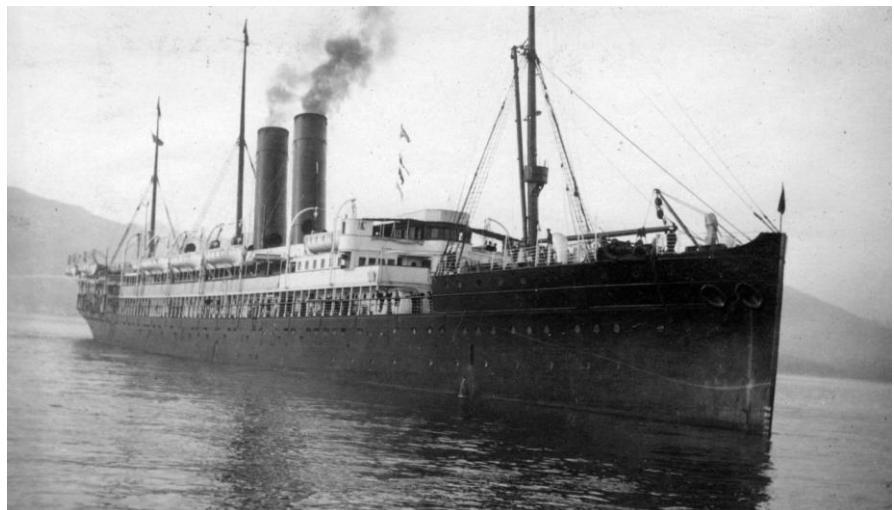
**E HOLO ANA KA HUI
HIMENI HUI NALU NO KINA**

No ka holo ana aku e hooko i kekahi aelike i hanais, me ka lunanui o ke Carlton Cafe, Mr. L. Ladow ma Shanghai, Kina, i haalele nna ai na keiki himeni o ka Hui Nalu maluma o ke Tenyo Maru ma nehinei, e hala ai he manawa lohi mamma o ko Makou huli boi hon ana mai no Hawaii nei.

O ke ahiahi o ka Peakah i nei ko lakou manawa i maaoini ai e haalele mai i keia kuanakauhale, aka nne mamuli o ka holopono ole o na mea i hoolaha muaina, pela iho la i noepanee ikila mai ai ka lakou buakai no ka aina malihina.

He elima ka nui o kela man keiki himeni, oia o Alex. Hoistain, Willie Opanui, James K. Li Jr., Peter Opanui nne Wm. Punohu.

Ka Nupepa Kuokoa, Aoao 4. Dekemaba 20, 1912.

S.S. Nile, China Mail Line

Forud for afrejsen giftede Smith sig i august 1922 med sin veninde siden 1916, Florence. Sammen afrejste de den 24. august 1922 med S.S. Nile, China Mail Line, fra San Francisco og sejlede den 14. september 1922 op ad Woosung River med ankomst til Merchants' Wharf, Shanghai.

"Old Carlton Café" var en "ramshackle two-story building by day. By night it had glamor - with a strictly Western clientele." Man afkølede f.eks. lokalerne på den meget enkle måde, at der i midten af bygningen lagredes store isblokke - en vifte spredte køligheden fra disse ud til alle sider.

Orkestret var på seks mand og inden længe blev Smith udpeget til leder, hvorefter han importerede flere ny medlemmer fra San Francisco. Whitey Smith fik så småt musikken ind i en ramme med tilhørende dans - især dette sidste indslag øgede øjeblikkeligt stedets popularitet, sogning og dermed indtjenning.

Imidlertid havde Ladow været hjemme for at rejse kapital til at etablere et endnu mere fornemt etablissement - indretning og ombygning var allerede i gang, da Smith ankom til Shanghai - hvilket blev til "New Carlton Café" i Shanghais vitale erhvervsdistrikt på hjørnet af Bubbling Well Road og Nanking Road overfor Shanghai Race Course. De ny lokaler krævede en større ombygning. Den 30. december 1922 bringer The China Press en overstrømmende beskrivelse af den ny klub spækket med arkitektoniske (tre franske arkitekter var sat på opgaven) og designmæssige finesser: Fra ankomsthallen en stor marmortrappe op til første etage med lobby, ovalt ball room med balkoner og dansegulv på 100x70 fod og plads til 2.000 gæster (med bordopstilling i forskudte plan så der er frit udsyn til dansegulvet fra alle sider), dining room samt tilstødende biograf teater. Særlig konstrueret loftlysindfald, så man kunne have glæde af dagslyset, medens man om aftenen havde fuld elektrisk belysning! Endelig en taghave med dansegulv til sommerbrug. Lejlighedsvis afholdtes boksekampe - her har Whitey Smiths ekspertise måske også kunnet anvendes.

Den 2. januar 1923 åbner "New Carlton Café and Theater" med Whitey Smiths 10-mands orkester - hvortil 800 prominente personer var inviterede. "Forud for sin tid og overvældende for basisklientellet "International 400", der - " husker Smith, "var opkaldt efter Mrs. Astors eksklusive "Four Hundred" i New York!" Til at begynde med spillede orkestret i en dixielandagtig jazz stil, men med senere grupper gik Smith over til mere almindelig hot dansemusik. Efter sigende havde orkestret radio-transmissioner fra "Carlton".

Hele den finansielle struktur var imidlertid overproportioneret i forhold til den opnåelige omsætning på det tidspunkt. Gæsterne var udelukkende udlandinge, for kineserne havde endnu ikke taget natklublivet til sig. "We opened with a tremendous show and wore our hearts out to make the "New Carlton" a success . . . but it wasn't long before Mr. Ladow knew he had miscalculated."

Alle Ladows venner støttede ham bedst muligt og på forskellig vis - men forgæves - blandt andet fordi ingen havde glemt, hvordan Ladow havde eftergivet samtlige ubetalte regninger for den del af den europæiske koloni, der blev indkaldt til militærtjeneste ved første verdenskrigs udbrud.

Da "New Carlton" måtte lukke, ruinerede det ikke alene Ladow økonomisk set, men også hans ægteskab, og i sidste ende hans jordiske liv (selv om han en tid forsøgte sig med "Casanova Bar").

Louis Richard Ladow, Sr

Birth: Dec. 24, 1861
Lexington
Fayette County
Kentucky, USA

Death: Nov. 20, 1928
Shanghai
Shanghai Municipality, China

Married Mary Curtis on August 31, 1891 in Yokohama, Japan. She was born Sept. 15, 1883 in Yokohama.

Father of Mrs. Hughes, Louis Richard Ladow Jr., John Edward Ladow, Arthur Ladow, and William Ladow.

Note: Information from Reports of Deaths of American Citizens Abroad ; US Consular Registration Certificates; US Passport Applications 1921; US Consular Reports of Marriages; US Consular Reports of Births.

Burial:

[Bubbling Well Road Cemetery \(defunct\)](#)

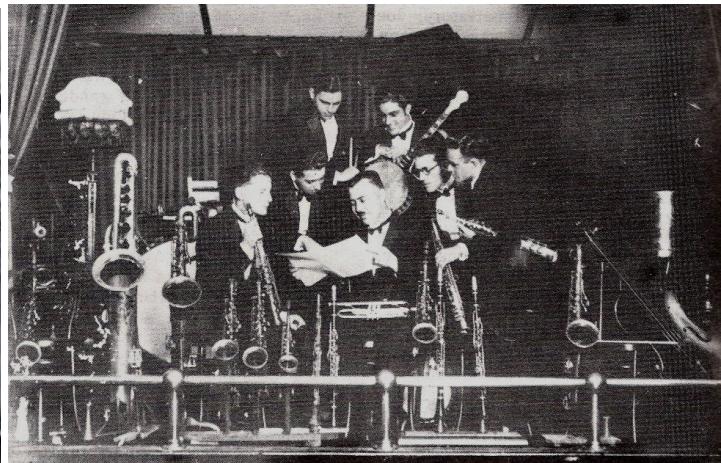
Shanghai

Shanghai Municipality, China

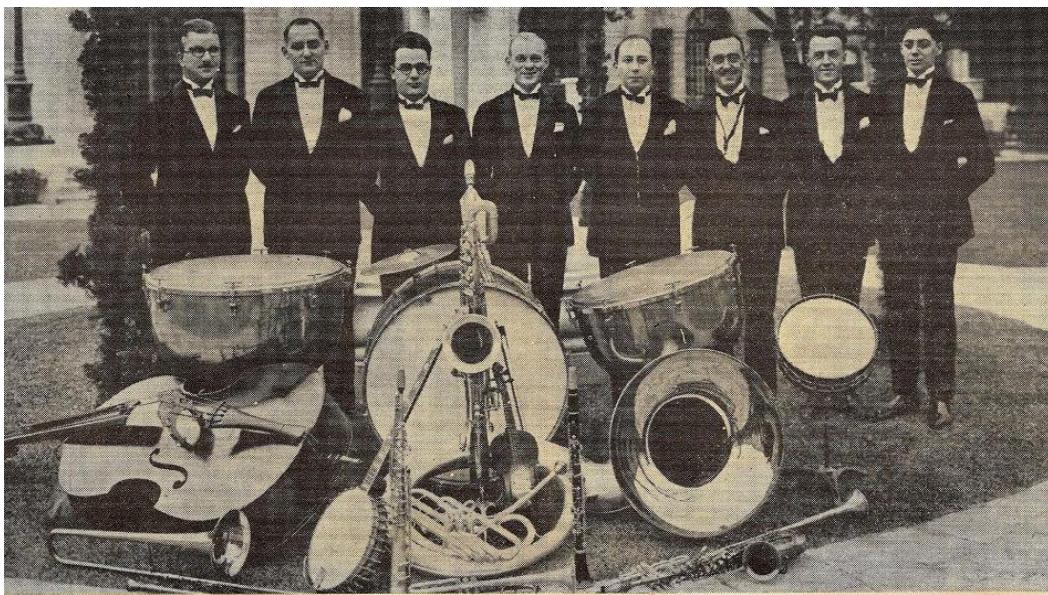
Plot: Originally Sec. O, Lot 36

I efteråret 1923 stod Smith således med et førsteklasses dansekorkester men uden engagement. Heldigvis kom Hongkong & Shanghai Hotels Limited til hans redning med et tilbud om engagement i "Peacock Grill Room, Astor House". Schmidt sendte bud efter seks ny musikere fra USA og den 20. november 1923 var der grand opening night.

I "Astor House" spillede Smith iflg. visse udsagn også med Jimmy Lequime and His Band med Leguime, tpt. Claude McGuire, reeds. Antagelig Joe Speelman, reeds. Ukendt, piano. Bob Kauff, sbs/bbs, og Whitey Smith, dms (Lequime rejste til Calcutta omkring januar 1926 for at spille på "Grand Hotel", og kom ikke igen til Shanghai). Til højre: Jimmy Lequime's Band ca. december 1926, hvor han var endt i et engagement på "Raffles Hotel", Singapore. Selvfølgelig uden Whitey Smith, men med nogle af hans tidligere kolleger, fra venstre: Claude "Sax" McGuire, saxes. Monia Liter, pno. Jack Lippe, dms. Jimmy Lequime, tpt/sax. Al Bowly, bjo/voc. Eddie Beecher, sax. Joe Speelman, sax.

Det tidligst kendte billede af Whitey Smiths orkester - Whitey Smith's All American Shanghai Orchestra 1924, det første "Astor House" band.
Fra venstre: Ukendt, tpt?. Russell Ellis, gtr. Poss. Claude McGuire, sax. Whitey Smith, dms. Poss. Lion Stauffer, pno? Jess Sommers, alto sax.

Poss. John Trumbull, trb? Robert Kauff, sbs/bbs. Besætning sandsynligvis tpt&vln/trb/sax/sax/pno/bjo/sbs&bbs/dms&vcl.

Derpå kom det residerende orkester under ledelse af hvide-russeren Alex Bershadsky, og som afløser for ham hyrede man Ben Williams' Orchestra, der var det første hele amerikanske orkester, der rejste til Shanghai

Der blev åbnet med et brag og straks fra starten flokkedes gæsterne i det ny etablissement. Men Hongkong & Shanghai hotelkæden var, ligesom Ladow havde været det, ikke tilfredse og stræbte efter noget endnu mere fornemt. De købte The George McBain Mansion på hjørnet af Bubbling Well Road og Seymore Road (i dag Nanjing West og Shaanxi Roads) - med en paradisk have af større udstrækning. Bygningen blev omdannet til et nyt hotel, hvoraf man alene brugte 3 millioner dollars på en balsal, der kunne rumme 1.800 mennesker: "The Majestic Hotel and Ballroom".

"I couldn't believe my eyes. The Ballroom was goldleaf and marble in the shape of a four-leaf clover with a huge fountain in the middle. There were two-ich Peking carpets covering the table area. Murals and ceilings were done by famous artists of Italy and France. Off to one side of the ballroom was the Empire Room where only royalty could enter. For cocktails before dinner they had the Winter Garden, with running waterfalls, artificial stars in the 'sky' which sported a traveling moon. My first reaction was that this place was also years ahead of its time . . . that they were making the same mistake that Mr. Ladow made. Who was going to support this big layout? . . . So I told Mr. Taggart that without doubt he had the world's most beautiful ballroom, but if China didn't learn to dance and begin to patronize us, he had just buried three million dollars.

Mr. Taggart told me with quick parry and thrust - that was my responsibility!!"

Smith havde ingen særlig idé om, hvordan denne plan skulle iværksættes. Heldigvis havde han lært en gammel general fra den kinesiske hær at kende - omtalt som General William. William var uddannet i USA og Paris, og fast gæst hos "Majestic", og satte stor pris på at kunne genhøre sin studietids musikform med Smiths orkester. I pauserne havde de to diskuteret musik og var blevet venner. En dag nævnte Smith en passant sit problem, og generalen udlagde straks løsningen derpå: "Whitey, your music is good and I enjoy it. From what you tell me, you are trying to bring more Chinese into the "Majestic" ballroom. If you are going to do that, you will have to play music that these people understand. The Chinese ear is educated only for melody. You must get that modern deep harmony out of your music and stay more with the melody."

Selvfølgelig. Melodien var der, men kamufleret i rytmiske accentueringer og spegede harmonier - og kineserne kunne hverken høre eller huske den. Smith sled med forenklinger. Ledte efter og fandt gamle kinesiske folkemelodier, der egnede sig til orkesterudførelse. Kinesisk musik ligger højt i skalaerne, og gentager ofte stroferne understreget af bækkenslag. Adskillige orkestermedlemmer gik i gang med at nedskrive melodier og udskrive arrangementer baseret på kinesiske traditioner. Såvel sarker som basun fremførte melodien, men dertil en fløjte og en violin, så oktaverne kunne varieres. Guitar- og lilletrømmeakkompagnement fik en anderledes tilbagetrukket og blød rolle.

"It was monotonous torture for all of us, but we stuck to it and more Chinese began to drift in. At first it was out of pure curiosity. Then they began to flock in for enjoyment. Of course we didn't play Chinese music exclusively. We had to keep the 'International 400' happy too. We calmed down the Charleston and brought out the melody in it."

Repertoiret omfattede numre som "Dardanella", "Missouri Waltz", "Stumbling All Around", "Somebody Loves Me" og "Who". The Duke of Kent medbragte selv noder til 5-6 numre, som han ønskede, at orkestret spillede i forbindelse med et større selskab, som han foranstaltede.

Også melodier som "Singing In the Rain", "Parade of Wooden Soldiers", "Doll Dance", "Washington Rose" og af og til "St. Louis Blues" var afholdte blandt publikum. Efterhånden var der fuldt hus med ca. 1.800 gæster, heriblandt så mange kinesere, at en del af 'International 400' ofte måtte stå i kø udenfor.

Den gamle kinesiske general havde set fuldkommen rigtigt - såvel "Astor" som "Majestic" var mødesteder af ypperste kvalitet for byens elite og amerikanske/europæiske gæster. Det blev en sukses og i løbet af nogle få år havde Whitey Smith en stor lokal fanskare, der viste sig at være udmærkede dansere. Se og hør disse klip fra Shanghai 1929 og 1928 <http://www.youtube.com/watch?v=6g8yzPD5cs> og <http://www.youtube.com/watch?v=dkELF5GyL8w>

Majestic Hotel, The Bund

Majestic (beliggende på hjørnet af Jiangning og Nanjing West Roads) er sidenhen nedrevet for at give plads til mere moderne byggeri.

Ball Room, Majestic Hotel, c. 1929

"Majestic" åbnede i januar 1925. I årene 1925-27 havde band'et faste radiotransmissioner derfra - i begyndelsen var bl.a. Claude "Sax" McGuire, der spillede sopran, alto og C-melody sax, med i orkestret. Jimmy Elder, pianist (døde i Shanghai 1938); Russell Ellis, gtr, og Jeff Anderson, formentlig basunist, var fast med.

Fra venstre: Arthur Carnaro. George Mughey. Robert Kauff, sbs/bbs. Russell Ellis, gtr. John Trumbull. Jess Sommers, sax. Lion Stauffer. Jeff Anderson. Jimmy Elder, pno. Whitey Smith, dms. Klip fra "The China Press" den 19. december, 1926.

Whitey Smith synger foran sit orkester.
Jimmy Elder, piano. Jess Sommers, sax.

Whitey Smith (til venstre) som forlover ved et bryllup.

"My band consisted of twelve Americans, mostly from San Francisco, with one-year contracts. Some brought their wives and children, but with or without, their salaries ran from USD 400 a month up with room and board. I was the unofficial "fixer upper" in family quarrels. I was the best man at five different weddings and called to the morgue to identify three of my musicians' wives who killed themselves through despondency."

"During the years 1925-27 there was continued trouble in the city caused by strikes, riots and nearby local wars, and the name Chiang Kai-shek rose on everyone's lips as a hopeful star for peace.

On December 1st, 1927, Miss Soong and the Generalissimo

were married in a private religious ceremony - afterward, they moved on to the public part of this double-feature at the Majestic Hotel where the wedding was held Chinese style. Thirteen hundred guest were invited. Outside there were thousands of people crowding the streets to see the proceedings. My band played "Here Comes the Bride", and later on "I'll Be Loving You Always" and "A Love Nest for Two".

Sergei Ermolaeff / Serge Ermoll var en tid janitshar hos Whitey Smith, bland andet ved Chiang Kai-sheks bryllupsreception på "Majestic Hotel" 1927 ("Majestic Hotel" nedrevet efter revolutionen).

Under nogle uroligheder lukkede "Majestic" en tid og orkestret flyttede midlertidigt til "The Peacock Room, Astor House".

"One day Mr. Taggart, the managing director of the "Majestic", called me into his office. He told me that during my five years in his employ, I had accomplished the task I had been given to do. China was dancing, the three million dollar investment was paying off and the future looked good. He said, if I wanted, I could take my wife and go to the States for a vacation. He handed me two envelopes. In one were two first-class roundtrip tickets to San Francisco and four months pay, and in the other a five thousand dollar bonus.

It was 1927, twenty-one years since I had left Denmark. Florence and I spent four months in the States visiting our old friends and spending our five thousand dollars. I saw Mama Schmidt and Papa Schmidt and my two brothers - the money I had sent home had been appreciated and they were proud of their son Sven Eric who had run away from home but who had ended up in the big-time music business in the Orient.

The band had been carrying on all the time that we had been gone and Mr. Taggart told me that to keep everybody happy I should take my band for a month's all-expenses-paid vacation to Hong Kong. We stayed at the beautiful "Repulse Bay Hotel", an exquisite Oriental mecca across the island from Hong Kong. When we arrived back in Shanghai, the China Press printed our individual pictures on the front page with a banner headline and the Hong Kong-Shanghai Hotel Company presented me with a new automobile complete with chauffeur. We were back in business. Our music seemed to be rejuvenated and the spirit of our organization was at high ebb. We were packing them in every night and our Sunday afternoon tea dances continued to bring the capacity eighteen hundred."

Ifølge en beretning havde Whitey Smith tre orkestre samtidig i Shanghai, medens hans bror Holger ledede et band i Hong Kong. Det har ikke været muligt at finde noget hold i eller dokumentation for disse oplysninger. Intet tyder på, at Holger "Whitey" Schmidt har begået sig som musiker i Kina.

Til gengæld skrev den berømte amerikanske forfatter og nobelpristager Pearl S. Buck ('Den Gode Jord'), at Sven Eric Whitey Smith var en af de mest indflydelsesrige orkesterledere og at Smith "taught the Chinese how to dance." Andre skribenter har nedtonet denne rolle, hvad der egentlig ikke synes at være grundlag for.

Smith forstod helt afgjort at tilpasse sin musikudøvelse, hvormed han byggede bro mellem de enorme kulturelle forskelle i europæisk og kinesisk musik. Dette havde igen sin indflydelse på Shanghai-moden - de kinesiske society-kvinder aflagde silketøflerne og anskaffede højhælede sko. De tætte halskraver udviklede sig til mere vovede brystudskæringer og kjoleslidserne kom op over knæhøjde - i begge sider! Frisurerne formede sig efter seneste amerikanske mode.

Fra sidst i 20'erne fik musikkens tilpasning også indflydelse på den kinesiske filmindustri's ledsagemusik til spillefilm. Ifølge forlydender produceredes en filmdokumentar "The Dragon and the Eagle", hvor man hører/ser Whitey Smiths orkester spille. "We were still riding high at the beginning of 1929, my band and I. The Fox Newsreel director, Mr. Bonny Powell, shot movies showing the Chinese dancing to the latest American music."

I juli/august 1928 indspillede Whitey Smith's Majestic Hotel Orchestra 4 titler for Victor: "She Wonders Why" og "The Chinese Wedding" udgivet på Victor 21790 og "To a Wild Rose" og "Night Time in Old Shanghai" udsendt på Victor 21789. Alle arkivpapirer fra Victors kinesiske indspilninger er tilsyneladende gået tabt, så helt nøjagtige data kendes ikke.

han var blevet underrettet om, at prisen for orkestret var for høj. Smith fik nu tilbuddt kontrakt for seks måneder til samme pris som førhen.

Whitey Smith: "That night I told the bandmembers to get out arrangement number sixtyfive. The title of this song was "Victory" which was printed in big black letters across the top of the arrangement. "The next time you pull a double-cross," I told them, "don't tell the waiters about it. Go to the top and talk to the boss. I have the contract. I'm staying, and as of now, with a few exceptions, you are all leaving."

Whitey Smith's International Band med Smith selv ved 'the bells'. Efter sigende på Hotel Cathay ca. 1930. Til venstre antagelig Russell Ellis, gtr.

Det var svært, men uundgåeligt, at skulle afskedige og dermed ødelægge et godt band. Smith fik samlet en ny gruppe bestående af musikere fra Amerika, Philippinerne, Rusland og Tyskland og orkesternavnet blev nu "Whitey Smith's International Band".

"During the next six months I made more money than I did with my all-American outfit. I'll admit it wasn't the same. The music wasn't as good and it wasn't as much fun. But the crowds were almost as big and I carried out my contract and paid off my debts."

Men udsigterne var usikre, og det var nødvendigt at omlægge fremtidsplanerne: "I walked out and sailed to San Francisco to find what the word 'depression' meant. The first thing I did was to go home to Mama and Papa Schmidt. Things were different this time but I tried not to let my parents know about it. I was no longer on top of the world. I had made my splash in Shanghai. I didn't know where I was going and I was once again just plain Sven Eric Heinrich Schmidt, a few years older and only a few bucks richer than when I sneaked over the back fence with my set of drums that Papa Schmidt bought with his last sixtyfive simoleons. Only I didn't fool Mama Schmidt one darn bit."

Whitey Smith prøvede forgæves gennem nogle måneder at finde engagement. Men havde ikke heldet med sig, før end han løb på en tidligere bekendt, Walter Beban (en saxofonist, der i februar 1921 var en kendt solist og indspillede med Art

I februar 1929 døde Florence Smith pludseligt. Trods børsmarkedets sammenbrud i USA, fortsatte livet på hurtigt og højt plan i Shanghai - band'et tjente gode penge. Men uden forudgående varsel blev "Majestic Hotel" pludselig sat til salg. Smith blev op sagt med to måneders varsel og seks måneder betaling samt fri rejse til San Francisco.

Med den finansielle situation i USA var Smith klar over, at det ikke kunne nyte at rejse hjem. Han tog i stedet kontakt til Paramount Picture Corporation i Tokyo og efter nogen forhandling tilbød denne organisation kontrakt på en omfattende turné rundt til en kæde af japanske teatre.

Orkestermedlemmerne akcepterede aftalen, men mange havde imidlertid under hånden halvvejs indgået engagement med den ny ejer af "Majestic", hvilket Smith tilfældigt fik nys om via tjenerstabben.

Et af de få loyale medlemmer, guitaristen Russell Ellis, afslørede derefter de skjulte planer for Smith, og arrangerede, at Smith kom til møde med den ny ejer, Sun Insurance Company. Mr. Lee Tan foresprugte Smith, hvorfor han ikke ønskede at fortsætte ved opsigelsestidens udløb, og Smith oplyste, at

Hickman's St. Francis Hotel Band). Beban var radio show producer for National Broadcasting System med sit eget program, Spotlight Review. Walter Beban lovede at skaffe Smith prøveaflæggelse med sit orkester. Smith havde selv sagt ikke nogen gruppe, men han kendte til et 16-mands orkester, der havde øvet i tre måneder til et hotel job, der faldt til jorden. Smith overtog ledelsen af orkestret, og var den første, der aflagde prøve i det ny San Francisco National Broadcasting Studio. Andre orkestre, heriblandt Lauffner and Phil Harris' St. Francis Hotel Band, var også med i opløbet. NBC skaffede et par one-nighters, medens man ventede på afgørelsen, men orkestermedlemmerne sivede til andre bands. På et tidspunkt modtog Smith tilbud om et engagement hos Calneva Lodge, Lake Tahoe, nær Reno. Han udvalgte de otte bedste musikere i orkestret og slog til for resten af sæsonen. Tre uger senere kom - forgæves - tilbud fra Davenport Hotel, Spokane, Washington, der havde egen radiostation.

En aften i Lake Tahoe faldt Smith i snak med en velhavende enke, der blev interesseret i hans fortid i Kina, og gik ind på at investere USD 6.000 i en Shanghai natklub. Efter visse trængsler, bl.a. et mislykket ophold i New York, slap Smith ud af sin kontrakt med Bones Remmer og Bill Graham i Calneva Lodge, og afsejlede fra Vancouver med S.S. Empress of Russia til Shanghai. Han havde adviseret sin ankomst per telegram og blev modtaget 12 mil nede af Whangpoo River af et stort messing orkester samt et banner med "Welcome back to Shanghai, Whitey Smith". Stor avisomtale og fest.

Nanking Road ca. 1931

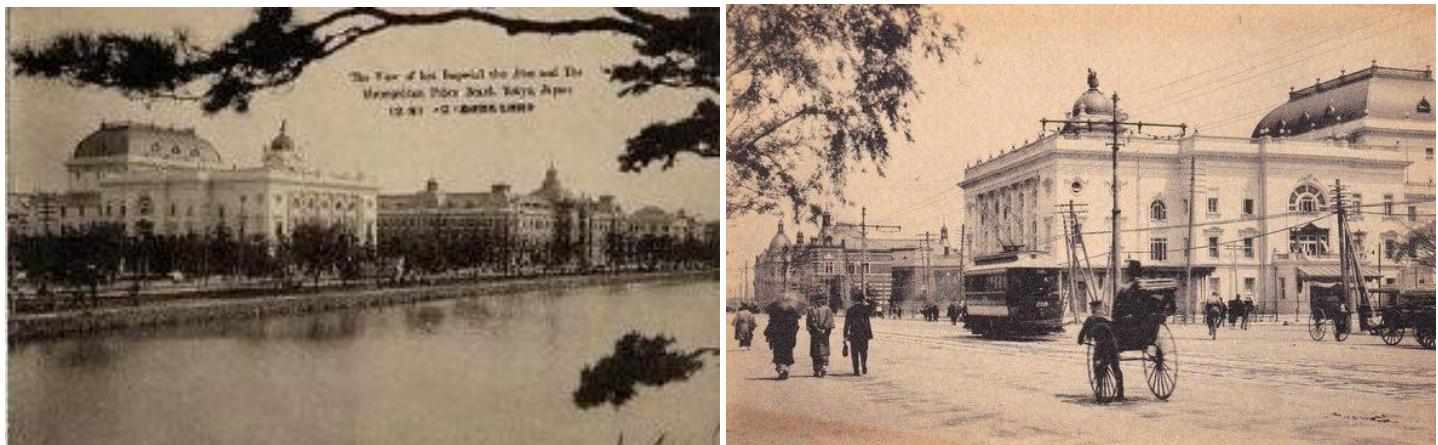
Natklubben "Cinderella Club" blev etableret i Hall & Holtz Building på Szechuan nær hjørnet af Nanking Road og var i gang med en sværme af kunder, inden man fik set sig om - der var plads til 300 mennesker, men antallet af gæster var som regel 400. Smith fik etableret eget band og egen radiosender. Omsætningen var så stor, at den velhavende enke fik tilbagebetalt sin investering på de 6.000 dollars i løbet af ingen tid.

Man havde forudset og planlagt alt - bortset fra "The Manchurian Incident" i september 1931, hvor japanerne angreb South Manchurian Railway. I begyndelsen af 1932 var der totalt udgangsforbud aften og nat. Lørdag dog først kl. 21.00 - så gæsterne måtte overnatte i klubben. Efter fire måneders uroligheder var Smith tilbage, hvor han begyndte - med tusinder og efter tusinder af dollars i gæld. Han fik overtalt en kineser til at overtake såvel gæld som natklub.

Derefter blev han partner med en kinesisk bankmand Mr. Low - forretningsobjektet var natklubben "Rose Room" i Plaza Hotel. Smith fik et band og et show stablet på benene, men Mr. Low kunne ikke holde finansielt.

Overtro om "uheld" lukkede nu Smith ude fra nattelivets muligheder i Shanghai, og han vendte sig efter mod Japan.

Tidligt i 1933 ankom Smith og hans 12-mands All American Orchestra til Kobe med endnu et velkomstbanner "Welcome to Japan, Witty Smith"! i sigte. Man havde seks dage til at indstudere nyt repertoire inden en uges opræden på Imperial Theater i Tokyo. Dernæst fire uger på et stort teater i Osaka. Dernegang var humlen, at der var et ledsagende kor på 150

Imperial Theater, Tokyo

nubile japanske yndigheder: "I was handling twelve wolves - all my musicians were like hounds for the women. One of the females had been seen kissing one of my Americanos behind the scenes. This apparently really shook the place up because Witty Smith and His Band were fired."

Tilbage i Shanghai forsøgte Smith sig som forretningsmand, men usikkerhed/depression gjorde sig nu gældende. I sommeren 1933 fik Smith endelig engagement på "Edgewater Mansion Hotel" i Tsingtao - up the coast from Shanghai. Efter mindre end to måneder krakkede såvel hotellet som banken i Tsingtao. Smith måtte fritstille orkestermedlemmerne og han begyndte som MC i "New Paramount Night Club" i Shanghai. Her traf han sin næste kone Helen.

Baren i "New Paramount Night Club"

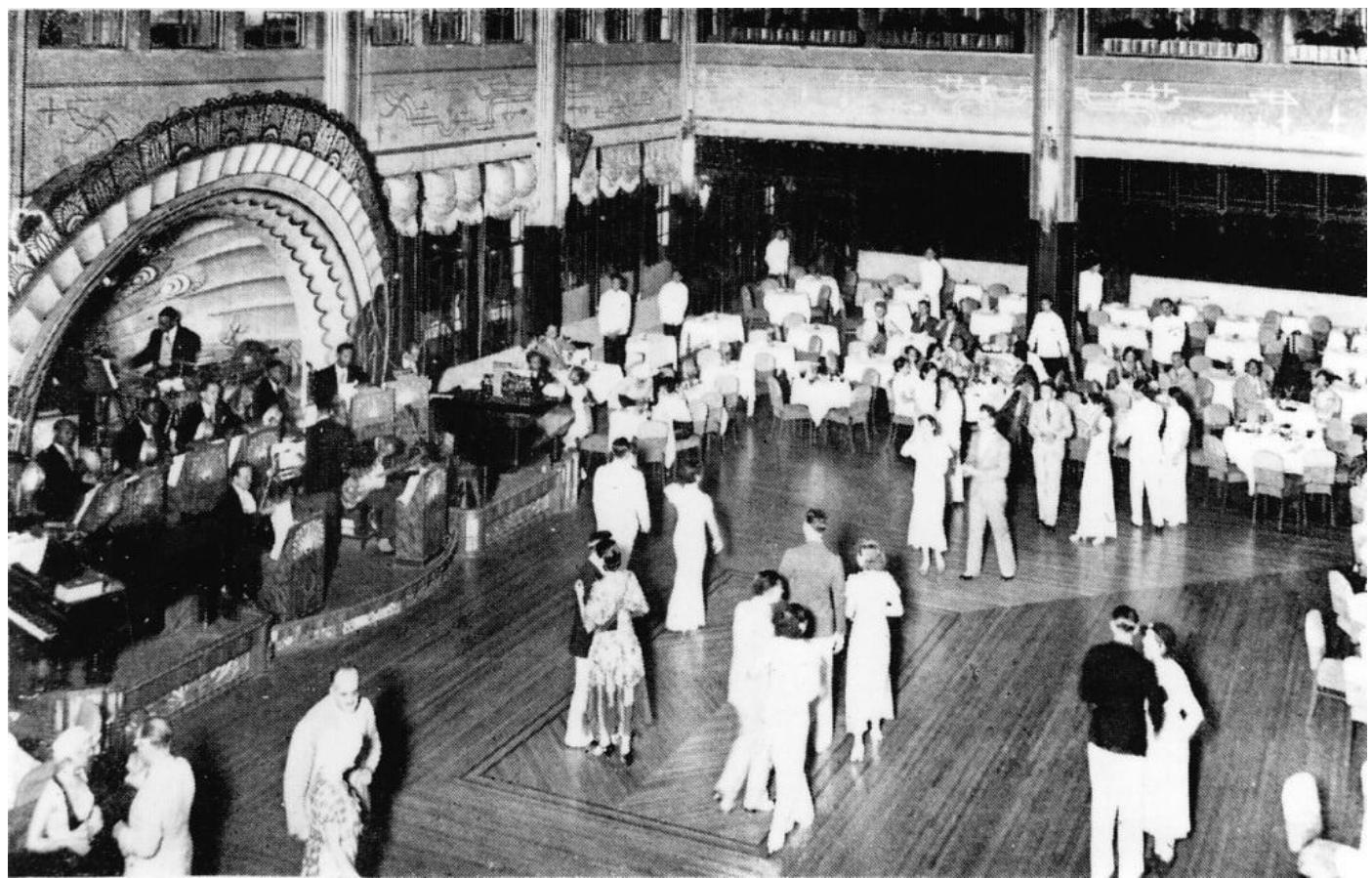
Rickshaw tilkørsel foran "St. George's Club & Restaurant"

Kort tid efter samlede Smith en kvartet og fik engagement i "Jimmy's Kitchen" i Chefoo, en af de amerikanske flådebaser. Da sommeren var forbi, gav ejeren Jimmy James ham engagement på en klub "St. George's" i Shanghai, hvor kvartetten broadcastede hver aften via radio RUOK. Men hyre fik Smith ikke meget af, kun naturalier - så da "New Paramount Night Club" tilbød Smith og hans kvartet engagement, sprang han til. Der var stadig krigsuroigheder, alle var nervøse, og da "Paramount"-jobbet havde givet lidt penge, valgte Smith at etablere sin egen "Little Club" i Chefoo. Der var plads til 60 mennesker, og Smith havde sin All American kvartet med sig. Men marinerne fra flådebaserne var stridslystne herrer, og klubbens interieur blev jævnligt splittet ad - så det var ikke nogen altfor givende forretning. I 1937 var spændingen mellem kineserne og japanerne på sit højeste, og US Navy trak sig pludseligt ud af Chefoo.

Whitey Smiths kone Helen havde i mellemtiden fået job med en dansetrup i Manila, og da den amerikanske konsul meddelte, at alle amerikanere skulle evakueres - enten til Staterne eller Manila - var Whitey Smith ikke i tvivl. Han fik overtalt Jimmy James til at overtake såvel "Little Club"s aktiver som passiver, og rejste derefter til Manila med U.S.S. "Chaumont". Fattig men fri. På grund af dårligt vejr var landgang ikke mulig i Hong Kong (hvor Smith havde håbet på økonomisk hjælp via diverse bekendtskaber). Samme uheld overgik destroyeren U.S.S. "Perry" - der var lettet i al hast fra Chefoo - som netop ankrede op ved siden af "Chaumont". Smith blev nu prajet af "Perry's commander. "Whitey, how much do I owe you?" Adskillige andre af "Perry"-besætningen stak ligeledes deres uindløste gæld ned i tomme tomatdåser, hvilke derefter i glideflugt, mellem de to skibe, regnede ned over Whitey Smith. Oven i købet fulgte diverse forsyninger af tidsskrifter og øl. Smith blev kaldt op til kaptajnen, der ville vide "Who the hell are you anyway?" Smith fik hurtigt utalt de forløsende ord. "Well, Mr. Smith!" sagde kaptajnen, "I have never seen anything like it in all my experience. Talk about luck. Those men just got paid twenty minutes ago."

Visse kilder anfører eksempelvis, at Whitey Smith havde engagementer (ikke dokumenteret) i "Cathay Hotel" c. 1930 og "Metropole" samt den her viste "Canidrome", Shanghai Race Course, hvor trumpetisten Buck Clayton spillede 1934-36 med sit orkester (som nogle mener, blev udvalgt til formålet af Whitey Smith, men det var nu nok langt mere sandsynligt, at pianisten Teddy Weatherford (ex Erskine Tate's Orkester) var den formidlende kraft).

Dansant på "Canidrome". Tidspunktet er ukendt, og orkestret består tilsyneladende af farvede musikere - det kunne være Buck Clayton's.

Således rimeligt velbeslægt landede Whitey Smith i Manila. Manager Andy Anderson fornryede et tre år gammelt tilbud, og Whitey Smith blev nu MC for aftenshow'et på "Manila Hotel". Desuden dannede han et mindre orkester af philippinske musikere, som spillede one-nighters. Bandet klarede sig til at begynde med ikke godt med den amerikansk betonede musik, men da man gik over til at spille de kinesisk afstemte arrangementer, steg populariteten. Orkestret fik engagement på Ed Mitchell's "Rhonda Grill", som imidlertid var 'off limits' for de amerikanske styrker, og derfor ikke rentabel. Endnu engang stod Smith uden engagement og band.

Et lykketræf på travbanen satte humøret i vejret, og heldet var endnu ude, da en tysk restaurantejer Mathias Kraut tilbød ham partnerskab i en restaurant og natklub "Metro Garden and Grill" i Metropolitan Theater Building. Kraut havde hørt om Smiths virke i Shanghai, og ønskede kun hans ekspertise som kapitalandel. Smith hyrede et 10-mands orkester - og en alternerende hawaii-kvartet - og fik stedet organiseret og istandsat. En US flådeafdeling på sytten skibe havde netop lagt ind i Manila Bay, og Smith åbnede med et brag den 15. november 1938. Ved midnatstid løb man tør for øl og whisky, men alle gæsterne var villige til at fortsætte fornøjelserne på basis af rhinskvin og diverse likører.

1939 forløb så godt, at Helen og Whitey Smith giftede sig. Bill Barnum fra Pabst Beer tilbød tre ugentlige halvtimes radiotransmissioner af showet fra "The Metro", og Smith selv fik en særlig feature, hvor han fortalte om løst og fast fra Manila. Han præsenterede også verdensberømtheder som bokserne Jack Dempsey, Joe Louis og Rocky Marciano.

Pabst aftalen fortsatte indtil krigsudbruddet, og the US Navy havde på det nærmeste hovedkvarter i "The Metro". Fremtiden så lys ud, og Smith planlagde en rejse hjem til San Francisco, da Mama Schmidt var blevet syg.

Netop på tærsklen til fornyet sukses, bombede japanerne Pearl Harbor den 7. december 1941. Alle havde forventet krig med det aggressive Japan, men da japanerne for alvor slog til, kunne næsten ingen tro det. Dagen efter bombede japanerne Manila, og landsatte okkupationsstyrker. På baggrund af kompagniskabet med tyskeren Kraut, og Smiths eget tysklingende navn, opstod øjeblikkeligt problemer med den allierede administration i den korte fase, inden japanerne fik overtaget. Smith blev endda på det nærmeste anklaget for at være nazistisk spion. Helen og Whitey Smith besluttede at fortrække til bjergegne udenfor Manila, hvor de holdt sig skjult på forskellige lokationer frem til slutningen af 1942. Smith havde i tide omsat det meste af sit bankindestående til diamanter, og Helen og han udvalgte sig en bjergside uden for Los Baños, hvor de begravede deres ejendele. Under de forskellige flugtmanøvrer havde termitter været særdeles plagsomme, blandt andet havde de ædt flere sider i Smiths pas, så det eneste, der var tilbage af stillingsbetegnelsen "Musician" var bogstavet M. Da det blev for risikabelt fortsat at være på flugt og møde bevæbnede japanske militærpatruljer, overgav de sig frivilligt til besættelsesmagten - sammen med en lille flok amerikanske missionærer og præster. Det tilbageværende "M" i passet fik japanerne til at antage, at Helen og Whitey Smith også var missionærer - hvilken slags personer japanerne trods alt ikke skød på stedet.

Parret tilbragte de næste to og et halvt år som japanske krigsfanger i Santo Tomas Internment Camp.

Santo Tomas (Los Baños) var oprindelig Manilas universitet.

Nogle ægtepar, heriblandt Smiths, fik lov til at bygge sig hytter til privatlivets forebyggelse

Mange af fangerne døde, blev halshuggede eller torturerede ihjel. Den 3. februar 1945 bulldrede en amerikansk tank gennem den barrikaderede port til Santo Tomas. Man fik pø om pø normal føde i stedet for afkog af bananplanterødder eller dyrekrogler. General MacArthur erklærede Manila for befriet, men kampene i tiden efter lagde imidlertid 2/3 af byen øde. Efter at være kommet over udmagringen forlod Helen og Whitey Smith lejren i løbet af marts måned.

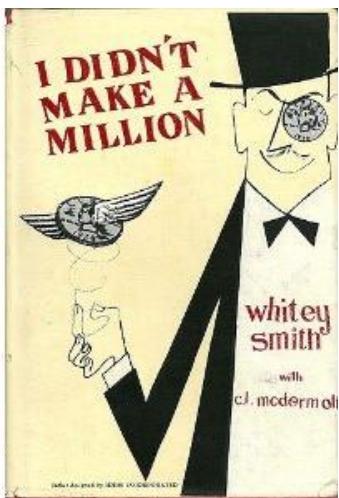
Metropolitan Theater Building, Manila - før og efter krigen

Bankerne var stadig lukkede, så Smith kunne ikke hæve sit indestående, hvorfor han søgte efter sine nedgrave ejendele. Men dels kunne han ikke længere genkende den fjerne skrånning, der varændret af krigens spor, og dels huserede stadig flygtede japanske soldater i bjergene. "The Metro Garden and Grill" var i miserabel stand, og Smith tillod US-tropperne at anvende hans borde og stole i hærens officersmesse. Imidlertid skulle militæret videre i retning mod Japan, og da de returnerede Smiths inventar, fulgte der maling, rør, brædder, planker, elkabler, lyspærer osv., med således, at han havde rigeligt til at påbegynde etablering af et nyt sted. Andre militære forsyninger blev også efterladt hos Smith, og langsomt blev "Ye Old Mansion" - i nærheden

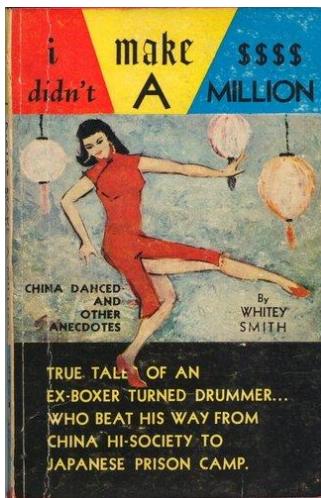
af præsidentboligen Malacañang Palace - etableret, dog med visse andre involverede partnerinteresser.

Medens Smith var travlt beskæftiget med dette arbejde, havde hans kone Helen gennemstøvet den ene bjergside efter den anden, og det lykkedes hende til sidst at lokalisere det afmærkede træ, hvor metalboksen var begravet. Indholdet var uberørt - endelig viste forsynet sig fra en formildende side.

Da Smith havde fået "Ye Old Mansion" genetableret, solgte han sin ejerandel fordelagtigt. Og fik ved et tilfælde købt "Club El Cairo", som han åbnede den 4. januar 1946. Det var ny genopblomstringstider og endnu engang tjente Smith mange penge. I 1947 rejste han tilbage til Staterne på besøg. "El Cairo" var stadig en pengemaskine, men Smith forudså, at med Manilas genopbygning ville kundekredsen flytte til ny centerkvarterer i byen. Han og Helen trak sig tilbage til et selvbygget hus og med penge i banken. Men åbnede senere deres helt eget lille sted "Town's Tavern", ligesom Smith i 1956 fik tid til at berette sine memoarer "I Didn't Make a Million" (Philippine Education Company, Manila). I 1966 blev det til endnu en erindringsbog, "Whitey of Shanghai".

Førsteudgave 1956

Genoptryk 1961

WS ca. 1955

Book Review

LAST OF THE GREAT SINGING MOHICANS

By Antonio Ma. Nieva

Meet Whitey Smith, purveyor of good luck and last of the great singing Mohicans of pre-war Shanghai.

Old and barking, and gritty romanticist, he would snicker softly behind the bar counter at Town's Tavern and rupture you to laughing pieces with his salty jokes.

He has the photographic memory of an elephant, but you wouldn't want him to revive Eden.

No, by heavens, for he would enjoy nothing better than to unwrap one of these special tiles about genies, and such, and what intriguing episodes.

He is definitely earthier than Sinyavsky, or could you acquaint Abram Tertz with "creamy appendages and fallen-out Czarinas?"

And his story is endless, and it starts like . . .

Fabled Time

Once upon a fabled time, there was a Shangrila named Shanghai, muzzling the very walls of China, peopled by rickshas, pimped Eurasians, and a hundred dozen dancing white Russians exploded from the mainland by Bolshevik attrition.

And into this fairyland confusion danced a king-size leprechaun named Whitey, celebrated band-leader, former pork-and-bean boxer, frustrated pianist, mediator, friend of penniless sailors, raconteur extraordinary, irreproachable Beau Brummel, saloonkeeper, part-time patsy, and armchair expounder of Omar Khayyam, the honorable tentmaker.

"Live now, for tomorrow you may die."

It's a phase that carries meaning beyond a drunken potter tamping wet clay into a vessel for flowers.

It's also a hairy burly Shan ghailander living a life as should be lived.

That first glance at Shanghai forever blotted out the uncertainty of Sven-Eric Heinrich Schmidt, Danish, and gave birth to Whitey, dapper man about town.

"What a sight! Over the muddy river water, hundreds of junks blocked and congested the channel, impeding the traffic of sampans, steamliners, and sailing vessels of every conceivable registry funneling in and out of the busiest harbor in the world."

"Excitement bristled like stiff hair. Added to the general clamor, one could distinguish the curses and laughter of American sailors loading and unloading ships along the Whangpoo and its myriad go-downs and jetties . . . courageous traders bearing from India, dry goods and furs from both Americas . . . from the tip of the Horn to the Aleutians."

Very Hep

Hardly was there any cause for Whitey to ever feel out of place in this Oriental Cashabah. As quickly as he materialized on the screen, he was assimilated into the city's bacchanalian sphere shared by flashy European grandees of that era.

He was svelte and mode, and as hep as the Bohemians of latter-day vintage.

"Shanghai life was like running the hundred yard dash. It was quite fast! Among those who had no trouble keeping up with the pace were an aloof group who casually referred to themselves as the 'International 400.' The 400 were comprised entirely of Americans and other foreigners."

"The local Chinese, although they had westernized their taste to the extent that brandy had become their favorite drink, seldom frequented the haunts of the 400."

That was during the pretories.

Then the war fever caught on, and — poof! — everything in that fantastic recreation of Oz became a memory.

And Whitey of Shanghai was transformed into Whitey of Manila.

Anmeldelse af Smiths opfølgende erindringsbog *WHITEY OF SHANGHAI (From the Barbary Coast to Blood Alley - royalty, con-artists and finks, they're all here)* (JMC Press, Manila, 1966) fra avisens The QUAN (Philippine Defender, april 1968). Forfatterpseudonym Sven Eric.

Internet blog, januar 2010: *In 1968 while stationed in the Philippines, I made the acquaintance of a gentleman named Whitey Smith. Whitey and his wife Helen, both near 70, owned a small piano bar/restaurant in Manila. On the walls of the club, were pictures of Whitey with such notables as Chang Kai-shek, Madam Chang, Jack Dempsey, Fletcher Henderson, Pearl S. Buck, and many others.*

Over the next two years I got to know Whitey, and visited his establishment often. Whitey was a "jazz" band leader/con artist/ex boxer, who went to Shanghai from Oakland in the early 1920s. I spent many hours talking with Whitey and hearing of his exploits. Whitey is one of the most interesting characters it has been my pleasure to know. Unfortunately the only recording I have been able to obtain of Whitey is on a CD called Oriental Illusions. Most, if not all of Whitey's recordings were only released in China. I would someday like to obtain an original 78 recording of Whitey and his band, but the odds are slim to none.

Halford E. Jones, september 2010: ". . . Whitey Smith var på den tid (1960'erne) indehaver af en af de fineste restauranter i Manila-bydelen Ermita. Han havde navngivet den "TOWN'S TAVERN", og sidste gang jeg var på de kanter, var den ombygget til en bank - Whitey Smith døde ikke så længe efter, at han havde påbegyndt sit otium. Men særligt denne restaurant satte standarden for, hvad jeg forventede andre lignende steder . . . man havde aldrig behov for at bede om at få vandglasset fyldt op, idet tjenerne altid var opmærksomme og opfyldte ens ønsker før end man med så meget som et øjekast havde antydet noget. På bordene var der altid rene skåle med friske peanuts og pickles . . . væggene var dekoreret med signerede sort/hvide fotos af dignitarer, journalister, filmstjerner, berømtheder, embedspersoner . . . Whitey havde været i Shanghai, da japanerne erobrede byen, men efter krigen havde han - sammen med sin kone Helen (som kom fra en af de hviderussiske familier, der under revolutionen var flygtet til Kina) - etableret sig i Manila. Jo, TOWN'S TAVERN var et mødested for vestens journalister, diplomater fra de lavere cirkler, erhvervsfolk, agenter, forskere, og folk, der bare ville drikke og spise godt . . ."

Internet blog, september 2011: "Jeg mødte Whitey i 1968, da jeg var udstationeret på den anden side af Manila-bugten, Sangley Point. Blev introduceret af eksil-amerikanere - TOWN'S TAVERN var afgjort en storstædt restaurant. Nogle af mit livs bedste måltider indtog jer dér . . . Foruden mad og udsmykning var andre attraktioner huspianisten Jerry, Whiteys kone Helen, det interessante/usædvanlige klientel og naturligvis Whitey selv.

Jerry glemte aldrig en melodi, og havde man én gang bedt om en bestemt, så spillede han den straks, når man trådte ind i etablissementet - for mit vedkommende var det "Some Enchanted Evening". Helen foredrog lejlighedsvis gamle russiske sange. Dette sted var en fortryllelse for en 19-årig sømand.

Whitey var også fremragende til at huske ansigter, og han signerede sin anden bog "Whitey of Shanghai" for mig. Min tjeneste på Philippinerne udløb i januar 1969, men jeg kom tilbage i maj 1970 med U.S.S. "Coral Sea" - og styrede ved landgang straks mod TOWN'S TAVERN. Whitey sad ved baren, og da jeg trådte ind, kom han mig imøde, hilsende med et stort varmt smil og håndtryk: "Du ser godt ud! Et par ekstra pund, men det pynter på dig!"

Vi sludrede lidt og fik en drink. Da Jerry kom til og satte sig ved flyglet - med den storsmilende porcelænsbuddha anbragt midt på låget - var hans første melodi "Some Enchanted Evening" - i nogle få minutter kunne jeg ikke have følt mig mere hjemme noget andet sted end dér."

"THE QUAN", oktober 1960: *The last item was about Whitey Smith. Mr. Smith ran the "Metro Garden Cabaret" in Manila (Ed said that some of the old 31st Infantry men should remember skipping out of the Metro without paying.) Mr. Smith and his wife were interned at "Los Banos" during the war. Now Whitey has a place called "Town's Tavern" on Issac Peral (sic) Street in Manila. Tom Pritchard, who used to run a place called "Tom's Dixie Kitchen", is there with him.*

Alfonso Aquino, marts 2013: .... *There was this favorite haunt of mine in the glory years of the fifties and sixties called the "Town's Tavern", located along United Nations Avenue, near the Hilton Hotel in Ermita, Manila. Every night, it would be filled with tourists, locals, and foreigners. Watching these crowds, I developed an idea as to why they were attracted to this unpretentious joint. It was that Edith Piaf song - La Vie en Rose - and its exquisite melody. It was the Tavern's theme song and was sung by an aging white Russian chanteuse named Natasha, wife of the owner, Whitey Smith, a former band leader in whose set-up Dean Martin started his career, according to Whitey's autobiography. However, in this joint, the music is not provided by a band, but a piano and violin duo played to heavenly strains. The last time I went to the place around 1969, the couple was no longer the owners, and they were gone. But I could still remember one other song that Natasha sang - The Last Time I Saw Paris - from the movie based on a story by F. Scott Fitzgerald. It still gives me the shivers.*

Det er endnu ikke fastslået, hvornår Sven Eric Heinrich "Whitey Smith" Schmidt (eller hans kone Helen) døde, men flere udsagn indikerer, at det må have været omkring 1972.

Barbary Coast Reborn in Pacific

By ROBERT TRUMBULL

(Wireless to The New York Times and The Gazette.)

Manila, October 17.—Once Manila was so beautiful it was called "The Pearl of the Orient." Today it is the dustbowl of the Pacific and also one of the ugliest, wildest, roughest, freest spending towns in the world where the dustcloud that hangs constantly over the city is exceeded in height only by the prices.

Traffic never stops day or night, and why there are not more accidents in the fantastic pattern of X-shaped intersections is a mystery.

There are roughly 300 places calling themselves night clubs and here the art of chiseling reaches its apex. The so-called night clubs range from a bar in a tiny place, where the debris has been swept away in the bombed shell of a building, to the \$100,000 El Cairo Club which is almost as strikingly exotic as the figures on its wine list.

The largest place in town, though not the smartest, is the "Santa Anna", run by an American named John Canson who once hawked newspapers at the Brooklyn Bridge.

The "Santa Anna" is advertised as the "world's largest cabaret" and any dancehall with more floor space than Santa Anna's 25,000 square feet may now come forward to dispute Mr. Canson's right to the slogan. Dime-a-dance girls sit at tables lining the huge floor.

One of the better night spots patronized by leading Filipinos and American officers is a restaurant and bar owned by a one-time American sailor, Tom Pritchard, a Negro, who, before the war, ran "Tom's Dixie Kitchen" here. Tom specializes in tender steaks and imported Scotch—nine pesos per drink.

Another well patronized place is "Ye Old Mansion." Formerly the spacious home of Spanish grandees, it is managed by two former Santo Tomas internees, Whitey Smith and Doc Schaefer. Whitey once was a bandleader in Shanghai while Doc says with engaging candor that he

prewar profession was gambling. During his internment by the Japanese Doc's kindness to his fellow inmates—getting them food and medicine—earned him the sobriquet "Angel of Santo Tomas."

When Whitey and Doc were liberated from Santo Tomas by American soldiers, they turned, like everyone else, to the business they knew best. They borrowed money here and there, obtained the big private house, cleaned up the rubble the Japanese had left in the gracious hallways and wide staircases and gradually built a successful enterprise. They turned over the ground floor to homeless friends who had lost everything in the destruction of Manila.

A Syrian named John Ismail, who was a Major in the Philippine Guerrillas, and his partner Zoino Garcia, who looks and talks as if he were being played by Leo Carrillo, got \$100,000 together and built "El Cairo". It is a huge room lined with Sawali (woven split-bamboo) for tropical decor. Their overhead is 8,000 pesos a week of which the orchestra is paid 4,500 pesos—a price which might interest name bands in the States.

In spite of the high overhead, Ismail and Garcia keep "out of the red." The evening starts with a modest three-peso couvert, then spins into dizzy finance with imported Scotch costing six pesos per drink (seven pesos with soda or other mixer). Locally made liquors are three to four pesos. Dinner of soup, steak or chicken salad, dessert and coffee would be 15 pesos.

The war ruined everything in Manila. While many people lost everything during the three years of occupation much of what they lost went into the pockets of their fellow Manilans, including a few who ran a two-way racket of lending money at usurious rates, then selling food to the same borrowers at black market prices.